

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא קה

פרי עיסקי ומד שטרף פסידא דגוץ. קבל היום ממנו זמנה ולמחר זמנה וכתב שטר על מאתיים הפסיד הלוה כמה דפר' שיש שאלם יתא הפסד צוה ושטר צוה לא יתשוב כל אחד לבדו אלא השטר ימלא הקרן תחילה ואח"כ יחלקו המותר ואלו כתב ב' שטרות כמשפט הזה מחשב הפסד של זה לבד והשטר תורה אור

הני זי תרי דקבלו עיסקא כהדי הדדי. מארס אחד וח'ת ואמאי נקט כזי האי גווגא ולא נקט האי מאן דקבל עיסקא מחבריה וי"ל לפי שהמקבל יכול לחזור קודם הזמן ולומר לא חסרת עוד ואזול מה שגיבע לדי עד הנה דפועל יכול לחזור אפילו בח'ת היום

חרי עיסקי וחד שטרא פסידא דלוה ואמר רבא "האי מאן דקביל עיסקא מן חבריה ופסיד מרח ומלייה ולא אודעיה לא מצי אמר ליה דרי מה"אך פסידא בהדא" משום דאמר ליה ^{מחבריה} "להכי מרחת למלוותיה כי היכי דלא ליקרו לך מפסיד עיסקי" ואמר רבא *היני בי תרי דעבדו עיסקא בהדי הדדי ורווח וא"ל חד לחבריה תא ליפלוג אי א"ל אידך נרווח טפי דינא דנא דמעבד" (ה) ^{הב לי פלוגא} "הב לי פלוגא דרווחא" אמר ליה "רווחא לקרנא משתעבד" רבא ^{א"ל} "הב לי פלוג' רווחא ופלוגא קרנא" אמר ליה "עיסקא להדדי משועבד" רבא ^{א"ל} "נפלוג רווחא ונפלוג קרנא" ואי מטי לך פסידא דרינא בהדך ^{א"ל} "לא, מולא דבי תרי עדיף: **מתני'** המקבל שדה מחבירו ולא רצה לנכש ואמר לו "מה איבפת לך הואיל ואני נוהן לך את חכורך" אין שומעין לו מפני שיכול לומר לו למחר אתה יוצא ממנה ומעלת לפני עשבים: ג'מ' א"ל

לכתב הכי כריבנא לה אמר ליה חמי מעלייתא בעינא א"ל זביננא לך חמי משוקא א"ל חמי דארעאי בעינא א"ל מנכישנא לך שיעור מנתוך א"ל קא מנסבת שם רע לארעאי, והתנן בפני שמעלת לפני עשבים אלא משום דא"ל בורא דנפל נפל: **מתני'** המקבל שדה מחבירו ולא עשתה אם יש בה כדי להעמיד כרי חייב למפל בה א"ר יהודה מאי קצבה בכרי אלא אם יש בה כדי נפילה: ג'מ' ת"ר המקבל שדה מחבירו ולא עשתה אם יש בה כדי להעמיד כרי חייב למפל בה א"ר יהודה מאי קצבה בכרי ואזרע ואחזור ואעמר ואדוש ואידרי ואנקום כריא קדמך ותיתי אנת ותימול פלגא ונאנא בעמלי ובנפקות ידי פלגא וכמה כדי להעמיד בה כרי: א"ר יוסי בר' חנינא כדי שתעמוד בו הרחת, איבעיא להו רחת היוצא מהא גיסא (רהאי גיסא) מאי ת"ש א"ר אבהו לדידי מפרשא לי מיניה דר' יוסי בר' חנינא כל שאין כונם שלו רואה פני החמה, איתמר לוי אמר שלש סאין **דבי רבי ינאי** אמרי 'סאתים, אמר ר"ל סאתים שאמרו 'חון מן ההוצאה חגן החם זפריצו ויתים וענבים ב"ש ממחאין ובה' המטהרין מאי פריצו ויתים אמר רב יוסף ומאי קראה [ובבני] פריצי עמך יגישאו להעמיד חוון ונכשלו ר"ג בר יצחק אמר מהבא והוליד בן פריץ שופך דם וכתב פריצי ויתוסר אלעזר אמר 'ארבעת קבין לקורה דבי ר' ינאי אמרי סאתים לקורה ולא פליגי הא באחרא דמעיילי בורא באולרא הא באחרא דמעיילי תלתא בורין באולרא הנה רבא עלו

על זה לבד ויקבל הבעלים עליו להפסד הח'י ובשטר השליש, ושלח מוצה קמ"ל רבא דכתב עיסקא לכתוב שטר שטרא ובתרי עסקי נכתוב ב' שמרי ויהא הדבר שקול: ולא מלי נמימר ליה. לכתב דמלייה: דרי מה"אך פסידא קמא כסדאי. וקבל עלך ח'י הפסד ובשטר טול שליט ונמלאת פוחת מן הקרן: דאי' לכהי ערסא ומלתי' וכו'. דמולא אודעתן משיקרא נכלס היית בדבר ואדעתא דמלוי קרנא ערסא: זי מרי דעבדו עיסקא כסדי הדדי ורווח. שני קבלנים שקבלו עיסקא מבעל הבית בשותפות שימכרוהו ויסחרו במעות עד זמן פלוני ויחלקו ביניהם וזין בעה"כ כמשפט ונשתמשו ח'י הזמן ונשתכרו: דמעבד. עליה עד שגיבע הזמן שקבעו לבעה"כ שיחזרו לו ח'ת שלו והמותר יחלקו: אי אמר לי נפלוג רופא. השטר מפרש וא"ל מ"ט ח'ת ליה דעיטכא ח'ל' ח'ל' האי פלוג רווחא והקרן יתפוס עדיין להרוויח בו עד הזמן, מני ח'ל' אידך רווחא לקרנא משתעבד, שאל בסחורה שנשגה עוד בפסיד ונריך שיהא הרווח קיים להשתכר בו עוד כדי למלאת הקרן: ופ' אמר נפלוג. תרייהו מני ח'ל' עיסקא להדדי משתעבד ואם נפלוג שאלו ח'ת הפסיד בסחורה שאקנה שהרי קבלתי ח'ת להחשב בה עד אותו הזמן ואם הפסיד שאל חלק השני ישתכר וימלא חסרונו ואז יחד קבלנו ונשתעבדו החלקים זה לזה: **מתני'** ולא רצה לנכש. התבואה: אהן לך חכורך. כך וכן כורין שפסקתי עמך ומה איבפת לך אם יחסר חלקי שהעשבים (ב) מנחשים השלים ח'ן זה אלא עלי: אין שומעין לו. והא ליתא אלא בתכנותא דאי בקבלתה פשיטא מי מני ח'ל' מני ח'ת לך: **ג'מ'** ואי ח'ל' כריבנא וכו'. השטר מפרש אמאי ח'ן שומעין לו ח'י אמר לו ח'ת אחרת חסר הקלידה אותו חכורו שפסקת לי ח'ת חכורו שפסקת לי ח'ת רוצה שיהו בריואים ולא כחוסים: מנסבת שם רע לארעאי. הרואים סבורים שניקבט ואעפ"כ היא מלאה עשבים ואתה מוציא שם רע לארעאי ומחר אם באתי למכור או להוריד לזה ארים חסר לא יהיה יורד: נפא פגן וכו'. הרי לא שנה במתני' אלא טענה אחת ובשבילה קאמר ח'ן שומעין לו ע"כ זהא תליא כולה: אלא משום דא"ל בורא דנפל נפל. כל טענתו אינה אלא שמעלת עשבים לשנה הבאה וטענתו לעולם עומדת דפי ח'ל' כריבנא לאחר הקלידה ח'ל' האי דהי דעקרת לשרשים סוף סוף העשבים שתניח בה עכשיו עד שירעו ויפלו הזרעים לארץ וילמחו לשנה הבאה ולזו לא תועיל החרישה: **מתני'** המקבל שדה מחבירו ולא עשה. התבואה אלא משען וז'א לו הארים למנוע מלהחשב בה עוד שאין בה עוד כדי טרחו: אם יש בה כדי לעשות. מתבואתה כרי ובגמרא מפרש מאי שיעוריה: חייב ליעטל בה. בעל כרחו והא ליתא אלא בקבלותא דאי בחכרנותא מה לו לבעל השדה אם יחזרו לו סוף סוף חכירו הוא נוהן לו: מה קצבה בכרי. מה קצבה יש אם קצבה לו כרי לשיעור חיוב טיפול שדה גדולה לשיעור כרי ושדה קטנה לשיעור כרי: אלא אם יש בה כדי נפילם. שיטל לחזור ולזרעה לשנה הבאה מתבואת שנה זו: נפילם. זרע שמפורס לה במפולת יד: **ג'מ'** אקום ואני. אעמוד ואתה חסר האחרים: ואדרי. אזרה המון ברחת או צנפה: בעמלתי ובנפקותי די. בהולאתי: הרסא. פליח שזורין המון ברוח מתוך התבואה: שפעמוד צה. כשתחזקין אותה ברוח: מהאי גיסא ומהאי גיסא. אם נראין חודיה משני לרדן: כונם שלו. פלד'ן בעל'ו הרסח שמכניסין אותה *לגבות התבואה עליה לזרות שאין רוחא פני החמה ולדרי נמי בכלל טונם הם: פגן הפס. צמ' שומקין וכו' משום אמרי דבי ר' ינאי דמפרשי שיעורא כבולוה הכך מחני' נקט ליה גבי מחני' דמפרשי בה דבי ר' ינאי שיעורא: פריצי ויתים. כדמפרש רשעי ויתים וענבים שהן לעולם בוסר שאין ביטולן עמך לעולם: מטפריס. מן טומאת אובלני דלא ח'י לאכילה: זבצפ פריסי. כמה הן מבוטלין ועדיין פריצין הן: ארבעת קבין לקורה. בתפוחה אחת שקורין שק ויש מקום שבהי בד שלהן גדולין ומקניסין שלשת טריס יחד ויש מקום שאין מקניסין אלא כור ויתים בעשינת קורה וישער רבי אלעזר בקטנים וכו' ויצי' בגדולים, וסאתים הי תלתא וימי ארבעה קבין: עלו

לכתב הכי כריבנא לה אמר ליה חמי מעלייתא בעינא א"ל זביננא לך חמי משוקא א"ל חמי דארעאי בעינא א"ל מנכישנא לך שיעור מנתוך א"ל קא מנסבת שם רע לארעאי, והתנן בפני שמעלת לפני עשבים אלא משום דא"ל בורא דנפל נפל: מתני' המקבל שדה מחבירו ולא עשתה אם יש בה כדי להעמיד כרי חייב למפל בה א"ר יהודה מאי קצבה בכרי אלא אם יש בה כדי נפילה: ג'מ' ת"ר המקבל שדה מחבירו ולא עשתה אם יש בה כדי להעמיד כרי חייב למפל בה א"ר יהודה מאי קצבה בכרי ואזרע ואחזור ואעמר ואדוש ואידרי ואנקום כריא קדמך ותיתי אנת ותימול פלגא ונאנא בעמלי ובנפקות ידי פלגא וכמה כדי להעמיד בה כרי: א"ר יוסי בר' חנינא כדי שתעמוד בו הרחת, איבעיא להו רחת היוצא מהא גיסא (רהאי גיסא) מאי ת"ש א"ר אבהו לדידי מפרשא לי מיניה דר' יוסי בר' חנינא כל שאין כונם שלו רואה פני החמה, איתמר לוי אמר שלש סאין דבי רבי ינאי אמרי 'סאתים, אמר ר"ל סאתים שאמרו 'חון מן ההוצאה חגן החם זפריצו ויתים וענבים ב"ש ממחאין ובה' המטהרין מאי פריצו ויתים אמר רב יוסף ומאי קראה [ובבני] פריצי עמך יגישאו להעמיד חוון ונכשלו ר"ג בר יצחק אמר מהבא והוליד בן פריץ שופך דם וכתב פריצי ויתוסר אלעזר אמר 'ארבעת קבין לקורה דבי ר' ינאי אמרי סאתים לקורה ולא פליגי הא באחרא דמעיילי בורא באולרא הא באחרא דמעיילי תלתא בורין באולרא הנה רבא עלו

על זה לבד ויקבל הבעלים עליו להפסד הח'י ובשטר השליש, ושלח מוצה קמ"ל רבא דכתב עיסקא לכתוב שטר שטרא ובתרי עסקי נכתוב ב' שמרי ויהא הדבר שקול: ולא מלי נמימר ליה. לכתב דמלייה: דרי מה"אך פסידא קמא כסדאי. וקבל עלך ח'י הפסד ובשטר טול שליט ונמלאת פוחת מן הקרן: דאי' לכהי ערסא ומלתי' וכו'. דמולא אודעתן משיקרא נכלס היית בדבר ואדעתא דמלוי קרנא ערסא: זי מרי דעבדו עיסקא כסדי הדדי ורווח. שני קבלנים שקבלו עיסקא מבעל הבית בשותפות שימכרוהו ויסחרו במעות עד זמן פלוני ויחלקו ביניהם וזין בעה"כ כמשפט ונשתמשו ח'י הזמן ונשתכרו: דמעבד. עליה עד שגיבע הזמן שקבעו לבעה"כ שיחזרו לו ח'ת שלו והמותר יחלקו: אי אמר לי נפלוג רופא. השטר מפרש וא"ל מ"ט ח'ת ליה דעיטכא ח'ל' ח'ל' האי פלוג רווחא והקרן יתפוס עדיין להרוויח בו עד הזמן, מני ח'ל' אידך רווחא לקרנא משתעבד, שאל בסחורה שנשגה עוד בפסיד ונריך שיהא הרווח קיים להשתכר בו עוד כדי למלאת הקרן: ופ' אמר נפלוג. תרייהו מני ח'ל' עיסקא להדדי משתעבד ואם נפלוג שאלו ח'ת הפסיד בסחורה שאקנה שהרי קבלתי ח'ת להחשב בה עד אותו הזמן ואם הפסיד שאל חלק השני ישתכר וימלא חסרונו ואז יחד קבלנו ונשתעבדו החלקים זה לזה: מתני' ולא רצה לנכש. התבואה: אהן לך חכורך. כך וכן כורין שפסקתי עמך ומה איבפת לך אם יחסר חלקי שהעשבים (ב) מנחשים השלים ח'ן זה אלא עלי: אין שומעין לו. והא ליתא אלא בתכנותא דאי בקבלתה פשיטא מי מני ח'ל' מני ח'ת לך: ג'מ' ואי ח'ל' כריבנא וכו'. השטר מפרש אמאי ח'ן שומעין לו ח'י אמר לו ח'ת אחרת חסר הקלידה אותו חכורו שפסקת לי ח'ת חכורו שפסקת לי ח'ת רוצה שיהו בריואים ולא כחוסים: מנסבת שם רע לארעאי. הרואים סבורים שניקבט ואעפ"כ היא מלאה עשבים ואתה מוציא שם רע לארעאי ומחר אם באתי למכור או להוריד לזה ארים חסר לא יהיה יורד: נפא פגן וכו'. הרי לא שנה במתני' אלא טענה אחת ובשבילה קאמר ח'ן שומעין לו ע"כ זהא תליא כולה: אלא משום דא"ל בורא דנפל נפל. כל טענתו אינה אלא שמעלת עשבים לשנה הבאה וטענתו לעולם עומדת דפי ח'ל' כריבנא לאחר הקלידה ח'ל' האי דהי דעקרת לשרשים סוף סוף העשבים שתניח בה עכשיו עד שירעו ויפלו הזרעים לארץ וילמחו לשנה הבאה ולזו לא תועיל החרישה: מתני' המקבל שדה מחבירו ולא עשה. התבואה אלא משען וז'א לו הארים למנוע מלהחשב בה עוד שאין בה עוד כדי טרחו: אם יש בה כדי לעשות. מתבואתה כרי ובגמרא מפרש מאי שיעוריה: חייב ליעטל בה. בעל כרחו והא ליתא אלא בקבלותא דאי בחכרנותא מה לו לבעל השדה אם יחזרו לו סוף סוף חכירו הוא נוהן לו: מה קצבה בכרי. מה קצבה יש אם קצבה לו כרי לשיעור חיוב טיפול שדה גדולה לשיעור כרי ושדה קטנה לשיעור כרי: אלא אם יש בה כדי נפילם. שיטל לחזור ולזרעה לשנה הבאה מתבואת שנה זו: נפילם. זרע שמפורס לה במפולת יד: ג'מ' אקום ואני. אעמוד ואתה חסר האחרים: ואדרי. אזרה המון ברחת או צנפה: בעמלתי ובנפקותי די. בהולאתי: הרסא. פליח שזורין המון ברוח מתוך התבואה: שפעמוד צה. כשתחזקין אותה ברוח: מהאי גיסא ומהאי גיסא. אם נראין חודיה משני לרדן: כונם שלו. פלד'ן בעל'ו הרסח שמכניסין אותה *לגבות התבואה עליה לזרות שאין רוחא פני החמה ולדרי נמי בכלל טונם הם: פגן הפס. צמ' שומקין וכו' משום אמרי דבי ר' ינאי דמפרשי שיעורא כבולוה הכך מחני' נקט ליה גבי מחני' דמפרשי בה דבי ר' ינאי שיעורא: פריצי ויתים. כדמפרש רשעי ויתים וענבים שהן לעולם בוסר שאין ביטולן עמך לעולם: מטפריס. מן טומאת אובלני דלא ח'י לאכילה: זבצפ פריסי. כמה הן מבוטלין ועדיין פריצין הן: ארבעת קבין לקורה. בתפוחה אחת שקורין שק ויש מקום שבהי בד שלהן גדולין ומקניסין שלשת טריס יחד ויש מקום שאין מקניסין אלא כור ויתים בעשינת קורה וישער רבי אלעזר בקטנים וכו' ויצי' בגדולים, וסאתים הי תלתא וימי ארבעה קבין: עלו

כה א מיי' ס'י מהלכות
שלושים ושסותין
הלכה כ' כג פזין ס'פ
פוש'ע י"ד ס'י קעו
ספי' ל' :

כז ב פוש'ע ט' ס'פ
ל' :

כז ג ד מיי' פ'ח מהל'
שליכות הלכה ח'
סג פזין ס'פ פוש'ע
ח'מ ס'י שח ספי' ד' :

כח ה ו מיי' ט'ס הלכה
י' סג ט' פוש'ע
ח'מ ס'י שח ספי' ד' :

כח ה ו מיי' פ'ח מהל'
שליכות הלכה ח'
סג פזין ס'פ פוש'ע
ח'מ ס'י שח ספי' ד' :

כח ה ו מיי' פ'ח מהל'
שליכות הלכה ח'
סג פזין ס'פ פוש'ע
ח'מ ס'י שח ספי' ד' :

כח ה ו מיי' פ'ח מהל'
שליכות הלכה ח'
סג פזין ס'פ פוש'ע
ח'מ ס'י שח ספי' ד' :

כח ה ו מיי' פ'ח מהל'
שליכות הלכה ח'
סג פזין ס'פ פוש'ע
ח'מ ס'י שח ספי' ד' :

כח ה ו מיי' פ'ח מהל'
שליכות הלכה ח'
סג פזין ס'פ פוש'ע
ח'מ ס'י שח ספי' ד' :

כח ה ו מיי' פ'ח מהל'
שליכות הלכה ח'
סג פזין ס'פ פוש'ע
ח'מ ס'י שח ספי' ד' :

א מנכישנא לך
אמרי ר' ינאי
אמרי ר' ינאי
אמרי ר' ינאי
אמרי ר' ינאי

עין משפט
גד מצוה

עין משפט
גד מצוה

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא

עליו. וזו וטורח לאילן שכחו רע או לוסכה ענף אילן שכוחה רע :
עפ"ל : הטורח שכיון שהאילן או הלוכה כחה רע נכפפת תחתיה
וכבר העלונו על התחתון ושפטן עליו מכחו של עליון וצ"ל זכ שגשטן
על הטורח וצ"ל טורח שגשטן על הזכ עמא : שאין צעיקרן לחוק .

כל שנחבלת בחיזוה . תימה אמאי קרי אין כחו רע לפי שהיה
נחבלת באגרופו והלא היא רוחת תחתיה : **ע"ל** ארס שכחו
רע שיכול להסיתו עמא . תימה אפילו אין כחו רע שאין יכול
להסיתו אמאי טורח הלא יטמא התחתון לעלונו ועוד הטומאה
בחיבורים הוא וטמא טומאת שבעה

לא ב ד מיי"ס פ"ח מה"ל
תעמאי משכח ומשכח
הלכה ז אטמ ע"ש רמב"ם
לא ד ה ו מיי"ס פ"י
מלכות קומחא מת
הלכה יא :

ובין פ"ג (מ"ב)

ויער באילן שכוחו רע וכו' וכו' שכוחה רע
ממא היכי דמי "א"ל"ו שכוחו רע" אמרי דבי
ר' ינאי "כל שאין בעי"ק"ו לחוק רובע, היכי
דמי "ס"וה שכוחה רע" אמר ר"ל "כל

שנחבאת(ה) בחי"ונה"גן ה"ח"ו* והמליך בבית
הפרס על גבי אבנים שיכול להסיט על
האדם ועל הבתמה שכוחו רע טמא ה"ג א"ר
שכוחו רע" אמר ר"ל "כל שרוכבו וארכובותיו
נזקשות ה"ג בהמה שכוחה רע" אמרי דבי ר'
ינאי "כל שרוכבה ממילה גללים. אמרי דבי
ר' ינאי לתפלה ולתפילין ד' קבין לתפלה מאי

הלכות פ"ח
[מ"א]

היא דתניא ויגושא משאוי על כתיפו והגיע
זמן תפלה פחות מר' קבין (ב) מפשילין לאחריו
וכתפלה"ו ארבעה קבין מגיע ע"ג קרקע
ומחבלל לתפילין מאי היא דתניא והיה

נושא משאוי על ראשו ותפילין בראשו אם
היו תפילין ר"צ צות"א אסור, ואם לאו מותר
באיו משאוי אמרי במשאוי של ארבעת קבין
תני רבי ה"א והוציא וזל על ראשו ותפילין
בראשו ה"ז לא יסלקם לצדין ולא יקשרם
במתניו מפני שהוא נוהג בהן מנהג בויון
אבל קושרם על זרועו במקום תפילין משום

דבי שילא אמר "אפילו מטפחת שלחן
תפילין וכו' אמר אביי אפילו רבעא דרבעא דפומבדיתא : אמר ר' יהודה
מאי קצבה בכרי אלא אם יש בו כדי נפילה : וכמה כדי נפילה"ו אמרי אמר
רבי יוחנן ארבעה [א] סאין לכור רבי אמי דיליה אמר שמונת [ב] סאין לכור
אמר ליה ההוא סבא לרב המא בריה דרבה בר אבוח' אסברה לך בשני
דרבי יוחנן הוה שמינה ארעא בשני דרבי אמי הוה כר'ישא ארעא [ג] וכן

התם * והרוח שפיוזה את העומרים אומרים אותה כמה לקמ ראייה לעשות
ונותן לעניים רשב"ג אומר נותן לעניים כדי נפילה וכמה כדי נפילה כ"י אחא
רב דימי אמר ר' אלעזר ואיתימא ר' יוחנן ארבעת קבין לכור בעי רבי ירמיה
לכור זרע אגן לכור תבואה, למפולת יד אגן למפולת שוורים ת"ש דבי אתי רבין
א"ר אבוה א"ר אלעזר ואמרי לה אמר ר' יוחנן ארבעת קבין לכור זרע ועדיין
תיבעי לך למפולת יד אגן למפולת שוורים תיקו : מתני' להמקבל שדה
מחבירו ואכלה חגב או גשופה אגן מבת מדינה היא מנכה לו מן חבורו, אם
אינה מכת מדינה אין מנכה לו מן חבורו, ר' יהודה אומר אם קיבלה הימנו
במעות בין כך ובין כך אינו מנכה לו מחבורו : גמ' ה"ד מכת מדינה אמר רב
יהודה כגון דאישדוף רובא דבאגא עולא אמר כגון שגשגתדפו ארבע שדות
מארבע רוחותיה; אמר עולא בעו במעורבא נשדף תלם אחד על פני כולה
מאי נשתייד תלם אחד על פני כולה מהו, אפסיקא בירא מאי, אפססתא

מאי

שמן וחותב"ד הולכין עליה וזמן כמה לקט שדה זו ראויה להעשות בכל שנה : רשב"ג אומר . אין הדבר לריך ואומר, כבר קלוב כדי נפילה ועמוד
וניתן לעניים כדי ניפול לקט הקלוב ולקמן מפרש לה : לגוב זרע . לקיה שזרעו זה פור וצ"ל לשה שולקט זה חור תבואה, ואם תמלא למר
לכור זרע : למפולת יד או למפולת שוורים . יש מקום שזרעין את התבואה ביד ויש מקום שטחנין הרע בעגלה מנוקבת ומוליכין השוורים
את העגלה על המחרשה והזרע הוא טפל והולך, והרבה זרע לריך למפולת שוורים יותר ממפולת יד, וק"ל מיבעיא לן לשה של זרע
טר' למפולת יד שלה שיערנו בלקט שלה ארבעת קבין וצ"ל לכור זרע למפולת שוורים : מתני' מה מדינה . מפרש בגמ' והא ליחא
אלא בחכרעוסא דלי בקבלתהא מאי מנכה איכא מה שימאלו יחלוקו : אינו מנכה . דלמר לו מוזך גרם : בין כך ובין כך . אפילו היא
מכת מדינה אינו מנכה שאל המעות לא עגזרה גזירה הלך לא עליה היתה פורעטת זו : גמ' רובא דכאגא . [ג] רוב הבקעה שו
בתוכה : גשגתהם אגב . ולא יותר משדות סין סביבותיה ואיתו תלם כל סביבות שדה זו : הלכ' שרות המענה : גשתייר תלם אחד . כל
סביבותיה שלא נשדף וארבע שנות סביבותיה נשדפו וגם זו נשדפה : מפנ' מי אמרינן דכיון דנשתייר תלם אחד על פני כולה שלא לקחה
אין זו מכת מדינה אלא מזלו או למלאה היא שיעור לאו כלום היא : אינסיק בירא מפנ' . אם היו ארבע שדות סין סביבותיה בורות ושאר
שדות סביב סביב נשדפו מי אמרינן ד' שדות סביבותיה לא נשדפו א"ל אמר ליה אם היו זרועות אף הם נשדפו : אינסיק בירא . שדה
בור הפסיק בין השדות לזו : אפססתא . היו אותן סביבותיה זרועות שחת למאלל בהמה ולא נשדפו וכן הפסיקו בין השדות לזו :

כדלמר בפרק אין מעמידין (ע"ו)
דף לו : (א) וי"ל כגון שחתון נכרי
שאינו מקבל טומאה וטורח העלונו
מטומאה דאורייתא א"ל אפילו התחתון
ישראל וכגון שלוששן הרבה בגדים
דטומאה בחיבורים לא מטמא אלא
אדם אחד או בגד אחד אבל שני
אין טמא אלא טומאת ערב ואין
מטמא אדם וכלים ואפילו יטמא
טומאה מדרבנן כמו שפי"ר בפי"ק
דשבת (דף י"ג) גבי מדרע מ"מ שלישי
לא היו אלא רשקונו ולא יטמא אדם :

מטפחת שלחן . ר"ח גרים של
לחם וכן נראה דלא
אשכחן שטחנין תפילין במטפחת
כי אם בכיס או בתיק :

ארבעת סאין לכור . פי' במקום
שראו ללמנו כור ולא
גל רק ארבע סאין דהיינו כדי
נפילה דבמקום שזרעים ד' סאין
רגילות ללמנו כור ובשני דר' אמי
לריך לזרע ח' סאין ללמנו כור
ובסמוך גבי לקט מיירי בכור זרע :

הגהות הב"ח
(ה) גמ' שנחבלת
בחיזוה תן תתם
המליך כבית הפרס על
גבי אבנים שאינו יכול
להסיתו על האדם ועל
הבתמה שכוחו רע טמא
על גבי אבנים שיכול
(ב) שם מפילין כ"ל
ואות י נמתח : (ג) רש"י
ד"ס שנחבלת בחיזוה
וכו' בשלחן זה :

מאי קצבה בכרי אלא אם יש בו כדי נפילה
וכמה כדי נפילה"ו אמרי אמר
רבי יוחנן ארבעה [א] סאין לכור רבי אמי דיליה אמר שמונת [ב] סאין לכור
אמר ליה ההוא סבא לרב המא בריה דרבה בר אבוח' אסברה לך בשני
דרבי יוחנן הוה שמינה ארעא בשני דרבי אמי הוה כר'ישא ארעא [ג] וכן

התם * והרוח שפיוזה את העומרים אומרים אותה כמה לקמ ראייה לעשות
ונותן לעניים רשב"ג אומר נותן לעניים כדי נפילה וכמה כדי נפילה כ"י אחא
רב דימי אמר ר' אלעזר ואיתימא ר' יוחנן ארבעת קבין לכור בעי רבי ירמיה
לכור זרע אגן לכור תבואה, למפולת יד אגן למפולת שוורים ת"ש דבי אתי רבין
א"ר אבוה א"ר אלעזר ואמרי לה אמר ר' יוחנן ארבעת קבין לכור זרע ועדיין
תיבעי לך למפולת יד אגן למפולת שוורים תיקו : מתני' להמקבל שדה
מחבירו ואכלה חגב או גשופה אגן מבת מדינה היא מנכה לו מן חבורו, אם
אינה מכת מדינה אין מנכה לו מן חבורו, ר' יהודה אומר אם קיבלה הימנו
במעות בין כך ובין כך אינו מנכה לו מחבורו : גמ' ה"ד מכת מדינה אמר רב
יהודה כגון דאישדוף רובא דבאגא עולא אמר כגון שגשגתדפו ארבע שדות
מארבע רוחותיה; אמר עולא בעו במעורבא נשדף תלם אחד על פני כולה
מאי נשתייד תלם אחד על פני כולה מהו, אפסיקא בירא מאי, אפססתא

הגהות הגר"א
[א] [ב] גמ' סאין צ"ל
קבין : [ג] רש"י
ד"ס רובא דכאגא רוב
כו' . כיצ אכל העומרים
כתב רוב השדות על
אותה הטיד וכניסת
מכת
הראש רובא דכאגא :
פ"ה א"ר רמב"ם

1- ר"י ר"מ מכת מדינה
2- רמ"א טעם ס"ד ט"ו
טעם א"ר א"ר ר"ו
מכת מדינה ר"ו
במין מדינה טעם
רמ"א זרע בה טעם
גמ' טעם טעם

1- ר"י ר"מ מכת מדינה
2- רמ"א טעם ס"ד ט"ו
טעם א"ר א"ר ר"ו
מכת מדינה ר"ו
במין מדינה טעם
רמ"א זרע בה טעם
גמ' טעם טעם

1- ר"י ר"מ מכת מדינה
2- רמ"א טעם ס"ד ט"ו
טעם א"ר א"ר ר"ו
מכת מדינה ר"ו
במין מדינה טעם
רמ"א זרע בה טעם
גמ' טעם טעם

1- ר"י ר"מ מכת מדינה
2- רמ"א טעם ס"ד ט"ו
טעם א"ר א"ר ר"ו
מכת מדינה ר"ו
במין מדינה טעם
רמ"א זרע בה טעם
גמ' טעם טעם

י"א ד' סאין
לכית כור קרקע
זרע עיין
רש"י
גמ' כ"ל כ"ל כ"ל
גמ' כ"ל כ"ל כ"ל
גמ' כ"ל כ"ל כ"ל
גמ' כ"ל כ"ל כ"ל
גמ' כ"ל כ"ל כ"ל
גמ' כ"ל כ"ל כ"ל
גמ' כ"ל כ"ל כ"ל

לא ב ד מיי"ס פ"ח מה"ל
תעמאי משכח ומשכח
הלכה ז אטמ ע"ש רמב"ם
לא ד ה ו מיי"ס פ"י
מלכות קומחא מת
הלכה יא :

לא ב ד מיי"ס פ"ח מה"ל
תעמאי משכח ומשכח
הלכה ז אטמ ע"ש רמב"ם
לא ד ה ו מיי"ס פ"י
מלכות קומחא מת
הלכה יא :

לא ב ד מיי"ס פ"ח מה"ל
תעמאי משכח ומשכח
הלכה ז אטמ ע"ש רמב"ם
לא ד ה ו מיי"ס פ"י
מלכות קומחא מת
הלכה יא :

לא ב ד מיי"ס פ"ח מה"ל
תעמאי משכח ומשכח
הלכה ז אטמ ע"ש רמב"ם
לא ד ה ו מיי"ס פ"י
מלכות קומחא מת
הלכה יא :

לא ב ד מיי"ס פ"ח מה"ל
תעמאי משכח ומשכח
הלכה ז אטמ ע"ש רמב"ם
לא ד ה ו מיי"ס פ"י
מלכות קומחא מת
הלכה יא :

לא ב ד מיי"ס פ"ח מה"ל
תעמאי משכח ומשכח
הלכה ז אטמ ע"ש רמב"ם
לא ד ה ו מיי"ס פ"י
מלכות קומחא מת
הלכה יא :

לא ב ד מיי"ס פ"ח מה"ל
תעמאי משכח ומשכח
הלכה ז אטמ ע"ש רמב"ם
לא ד ה ו מיי"ס פ"י
מלכות קומחא מת
הלכה יא :

לא ב ד מיי"ס פ"ח מה"ל
תעמאי משכח ומשכח
הלכה ז אטמ ע"ש רמב"ם
לא ד ה ו מיי"ס פ"י
מלכות קומחא מת
הלכה יא :

לא ב ד מיי"ס פ"ח מה"ל
תעמאי משכח ומשכח
הלכה ז אטמ ע"ש רמב"ם
לא ד ה ו מיי"ס פ"י
מלכות קומחא מת
הלכה יא :

לא ב ד מיי"ס פ"ח מה"ל
תעמאי משכח ומשכח
הלכה ז אטמ ע"ש רמב"ם
לא ד ה ו מיי"ס פ"י
מלכות קומחא מת
הלכה יא :

לא ב ד מיי"ס פ"ח מה"ל
תעמאי משכח ומשכח
הלכה ז אטמ ע"ש רמב"ם
לא ד ה ו מיי"ס פ"י
מלכות קומחא מת
הלכה יא :